

РЕШЕНИЕ

№ 413

гр. Варна, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ат. Атанасов

при участието на секретаря Елена Ян. Петрова
като разгледа докладваното от Пламен Ат. Атанасов Търговско дело № 20233100900045 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба предявена от “Тиви Груп Варна“ ООД, с ЕИК 103581387, със седалище и адрес на управление: гр.Димитровград, ул.“Вилхелм Пик“ №10, представлявано от В.Н.М., със съдебен адрес: гр.Димитровград, ул.“Цар Борис I“ №7, ет.2, офис 3, чрез адв.М. К., против Р. И. Г., с ЕГН *****, с адрес: *****, с която са предявени обективно, кумулативно и евентуално съединени частични иски, от които главния с правно основание чл.145 от ТЗ и чл.86 от ЗЗД присъждане на сумата 30000лв., представляваща част от общо дължимите 125755.20лв., съставляващи обезщетение за вреди причинени от ответницата, в качеството ѝ на управител на ищцовото дружество, изразяващи се в липсваща касова наличност, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане и сумата от 3916лв., представляваща част от общо дължимите 16418лв., съставляващи мораторна лихва върху главницата за периода от 17.07.2021г. до датата на предявяване на иска-08.11.2022г., или в условията на евентуалност за присъждане на частично претендираният размер на главница на основание чл.45 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД като обезщетение за вреди настъпили от деликтно поведение на ответницата, както и на претендираните мораторната и законна лихви.

В исковата молба се твърди, че ответницата е била управител на ищцовото дружество в периода от 10.02.2009г. до 29.06.2021г. и в това си качество е управлявала и осъществявала изцяло оперативната дейност на дружеството в района на гр.Варна и гр.Шумен. Сочи се, че въз основа на заповед на новият управител на дружеството в периода 05.07.2021г.-16.07.2021г., е извършена инвентаризация от нарочно назначена комисия. Твърди се, че установената от комисията касова наличност /пари в брой/ на дружеството, съгласно касовата книга и счетоводен баланс към 30.06.2021г. е в размер на 126902.20лв., а касова наличност към 16.07.2021г. е размер на 2850.12лв. Поддържа се, че са налице са разлики между документалното и фактическото имуществено състояние-паричните средства в брой, на дружеството в периода, в който ответницата е управител, тъй като е установена липса на заприходени като касова наличност парични средства /липса на пари в брой в касата на дружеството/ в размер на 125755.20лв. Сочи се, че с Нотариална покана от 12.10.2021г., връчена на ответницата на 12.10.2021г., чрез Нотариус с рег.№011 на НК, тя е

поканена да даде обяснение за установената липса в касата на дружеството и да възстанови сумата. Сочи се, че с Отговор от 26.10.2021г., с нотариална заверка на подписа от Нотариус с рег.№124 на НК, връчен на дружеството на 31.10.2021г., чрез Нотариус с рег.№096 на НК, ответницата е заявила, че на служителите във гр.Варна и гр.Шумен, са заплащани суми по касови ордери, извън ведомостите за заплатите, които надвишават 63000лв. Поддържа се, че това съставлява злоупотреба със средства на дружеството, тъй като изплащането на тези суми е без основание и в противоречие с установения в закона ред. Твърди се, че в действителност ордери липсват, а и няма законово основание за такива плащания, поради което дори такива да са извършвани от ответницата, то те са без каквото и да е основание. Сочи се, че за заплащане на възнаграждения на ответницата като управител трябва да има решение на Общото събрание, а такова няма, както и че всички плащания към служители, следва да се извършват единствено въз основа на трудов договор по ведомост. На следващо място се оспорват изложените в отговора на ответницата доводи, че е изплащала дивиденди от нейната лична сметка към "нас" без протоколи, които надвишавали 22000лв. Твърди се, че дивиденди следва да се изплащат въз основа на решение на Общото събрание, а не на управителя и не от личната му сметка, а от сметката на дружеството. Твърди се, че такива плащания не са извършвани, както и че управителят няма право да държи пари в брой на дружеството по личната си сметка, а в касата на дружеството. Твърди се още, че плащания от личната сметка на управителя не водят до намаляване на касовата наличност на дружеството и очевидно са неотнормирани към процесната липса. Оспорват се и доводите, че управителят е разполагал с право да изплати без протоколи дивиденди от сметката на дружеството за сумата над 10000лв. Твърди се, че плащането на дивиденди става само въз основа на решение на Общото събрание, поради което дори да са извършвани такива действия от управителя, те са нищожни и не пораждат правно действие. Поддържа се, че твърдяното в отговора плащане на дивидент от ответницата към съдружниците за над 9000лв., без протоколи, които били сторнирани от касата на дружеството, няма правен ефект, тъй като липсва решение на ОС за това и няма документи за плащане и сторниране. Оспорва се твърдяното плащане на комисионни в размер над 26000лв., като се поддържа, че липсват договори, фактури и други първични счетоводни документи, които да доказват такива плащания при спазване изискванията на действащото законодателство и които да са законно основание за намаляване на касовата наличност. Твърди се, че ако такива комисионни са давани без основание или на някакво противозаконно основание, отговорността за това е на ответницата. Оспорва се легитимността на твърдяното от ответницата плащане към съдружници /лично или чрез техни подчинени/ за заплати на трети лица в размер на над 4000лв., което е довело намаляване на касовата наличност, като се поддържа, че липсва конкретика и обосноваване на същото, както поради липсата на доказателства за извършване на плащания при спазване изискванията на законодателството. Поддържа се, че не отговаря на нормативните изисквания твърдяното от ответницата основание за намаляване на касовата наличност със сумата от 1350лв., представляващ стойността на платена стока, която служителите на ищцовото дружество са изпратили в Пловдив и са получили сумата. Сочи се, че предадената на служители на дружеството, които са извършвали инвентаризацията, сумата от 1147лв. е приспадната от касовата наличност към 30.06.2021г. и не е включена в исковата сума. Поддържа се, че установената липса пари от касата на дружеството към датата на вписване на освобождаването на ответницата като управител, в размер на 125755.20лв., за която не са представени разходо-оправдателни документи, представлява имуществена вреда на дружеството. Поддържа се, че за този недостиг на парични средства отговорност носи ответницата като бивш оперативен управител, като тази липса е резултат от нейното лошо управление, действия и бездействия, включително неупражнен контрол. Твърди се, че на дружеството е причинен неоправдан разход, загуба и/или липса на парични средства в претендираният размер, съответно че е налице основание за ангажиране на отговорността на ответницата за вреди по реда на чл.145

от ТЗ. Сочи се, че с решение на Общото събрание от 20.05.2022г., е взето решение да се търси имуществена отговорност на ответницата по реда на чл.145 от ТЗ за причинената имуществена вреда на ищцовото дружество-липса на парични средства, заприходени като касова наличност-липса на пари в брой в касата на дружеството в размер на 125755.20лв. Твърди се, че ответницата дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, което за периода от 17.07.2021г. до датата на предявяване на иска, е в размер на 16418лв. В условията на евентуалност, ако не се установи фактическия състав и основание за отговорност за вреди по чл.145 от ТЗ, се предявява евентуален иск с правно основание чл.45 от ЗЗД, като се поддържа, че гореописаните действия на ответницата като оперативен управител, представляват сключване на неизгоди сделки, безстопанственост, присвояване, обсебване и свързани с тях документни, и/или други престъпления, от които на дружеството са причинени вреди в размер на 125755.20лв. Твърди се, че предвид извършеното от ответницата непозволено увреждане-деликт по смисъла на чл.45 от ЗЗД, тя следва да поправи вредите, които виновно и противоправно е причинила на дружеството, като е налице причинна връзка между нейното поведение и причинената вреда, а отговорността ѝ е в размера на вредата. Твърди се, че в случая вината се предполага до доказване на противното, като тежестта за това е на ответницата. Твърди се още, че деликвентът е в забава от датата на причиняване на вредата, респективно от нейното откриване на 16.07.2022г. като дължимата мораторна лихва за периода на забавата-17.07.2021г. до датата на предявяване на иска, е в размер на 16418лв.

С депозираният от ответницата отговор на исковата молба, се поддържа становище за неоснователност и недоказаност на претенциите, поради което се моли за тяхното отхвърляне. Оспорва се истинността на изложените в исковата молба факти и обстоятелства, като по конкретно се твърди, че не отговаря на истината твърдението относно крайната дата, до която ответницата е имало качеството на управител на дружеството, доколкото с решение на Общото събрание тя освободена на 03.06.2021г. Твърди се, че на въпросното събрание са присъствали всички съдружници, включително и новия управител на ищцовото дружество, като необяснимо защо ревизията е извършена повече от месец, след като ответницата е престанала да е управител на дружеството и е нямала достъп до касата и/или счетоводството му. На следващо място се твърди, че в процесният период ответницата не е била единствен управител на дружеството, а е имало общо трима управители. Поддържа се, че с наличните средства не се е разпореждала единствено и само ответницата, а също така и останалите управители на дружеството-Ч.И.П.в и С.С.Г.. Навеждат се доводи в подкрепа на становището, че представените от ищеца протоколи за извършена ревизия са лишени от доказателствената стойност. Поддържа се, че всяко едно движение на парични средства от касата на дружеството, е извършвано от ответницата със знанието и съгласието на дружеството. Твърди се, че според съставените протоколи от ОСС, на които са приемани годишните финансови отчети на дружеството всяка година и подписваните от настоящия управител декларации пред Търговски регистър, както дружеството, така и останалите управители и съдружниците, са били наясно за извършваните плащания от касата и не са имали, каквито и да е възражения. Твърди се още, че ответницата не е присъствала на "проверките" на касата на дружеството, не са представени първични счетоводни документи в подкрепа на претенцията и дори не са ясни периодите, за които се твърди да са налице липси. Относно предявеният евентуален иск, се твърди, че не са налице каквито и да било незаконосъобразни действия или бездействия от страна на ответницата, още по-малко такива, които да са увредили пряко или косвено ищцовото дружество.

С постъпилата допълнителна искова молба, се поддържа становище за неоснователност на оспорванията на ответницата. Поддържа се, че в тежест на ответницата, а не на ищеца е да докаже, съответно представи надлежни разходооправдателни документи съгласно ТЗ, ЗСч и действащото законодателство за това, че са извършени плащания на законово основание, които са довели до намаление на касовата наличност. Относно

възражението на ответницата за периода през който тя е била управител на дружеството се сочи, че по смисъла на чл.141, ал.6 от ТЗ и чл.140, ал.4 от ТЗ решението за освобождаване на управителя има действие от неговото вписване в ТРРЮЛНЦ. Относно оплакването за забава в ревизията, се сочи, че тя е извършена с известно забавяне, поради поведението на ответницата, която е укривала счетоводни документи на дружеството, не е предала наличните парични средства в касата в гр.Варна, които е съхранявала и е създавала съответни пречки за това. Твърди се, че въпросното поведение на ответницата е наложило изпращане на нотариална покана, изчакване на отговор и документи, които и до момента на са представени. Освен това с цялостното си поведение на ответницата, е саботирала по всякакъв начин установяването на действителното фактическо положение. Твърди се, че предаването на касата не е станало от стария на новия управител, тъй като ответницата не е предала наличните средства в касата, което наложило исканите обяснения и отговори и извършване на действия по ревизия за установяване на касовата и друга наличност в гр.Варна и гр.Шумен, за които тя е отговаряла като оперативен счетоводител и е имала неограниченото доверие на останалите съдружници. Не се оспорва, че в процесния период управителите на дружеството са били трима, но се твърди, че ищцата е осъществявала оперативното управление на дружеството във връзка с дейността му в гр.Варна и гр.Шумен. Поддържа се, че дори да е налице основание за ангажиране на солидарна отговорност за вреди, право на кредитора е против кой от солидарните длъжници да предяви претенцията си и длъжникът няма право на възражение за поредност. Изрично се оспорва твърдението на ответницата, че всяко движение на парични средства е извършвано от нея със знанието и съгласието на дружеството. Сочи се, че дейността на управителя и на търговските дружества, е законово регламентирана и трябва да съответства на основните принципи на ЗСч и ТЗ, респективно че за липсващите парични средства от касата трябва да има документи съставени в съответствие с изискванията на ТЗ, ЗСч и действащото законодателство. Поддържа се, че приемането на ГФО, е без значение за отговорността на ответницата, тъй като липсата в касата е констатирана, много след тяхното съставяне при освобождаване на същата като управител. Сочи се, че в ГФО няма никакви данни за извършване на плащанията от касата, като липсата е установена при освобождаване на ответницата. Твърди се, че ответницата, по нейно решение не е присъствала на процесните проверки, като задължението да представи твърдените в отговора на отправената ѝ нотариалната покана документи за твърдените разходи, е нейна.

С постъпилият от ответницата допълнителен отговор, се доразвиват доводи за необоснованост и недоказност на твърденията на ищеца за наличие на действия от нейна страна, против интересите на дружество и за това, че тя отговаряла лично и отделно от другите управители за обектите находящи се в гр.Варна и гр.Шумен. Сочи се, че Търговския закон не въвежда разграничение относно отговорността на някои от управителите при положение, че дружеството се представлява от повече от един управител, като липсват и изрични решения на общото събрание на дружеството, които да определят териториалното действие на представителната власт на тримата управители, представляващи дружеството в процесния период. Оспорват се твърденията, че действията на ответницата свързани с движение на парични средства, са останали извън знанието на съдружниците в ищцовото дружество, като се сочи, че именно те са приемали ежегодно годишни финансови отчети на дружеството, в които са отразени движенията на парични средства. Твърди се, че ответницата и другите двама управители на ищцовото дружество, са присъствали на ОСС, на които са приемани ГФО, респективно че съдружниците са били наясно с всички извършени от тях действия при изпълнение на правомощията им да представляват дружеството. Оспорва се твърдението, че ответницата самоволно не е присъствала на ревизиите, като се твърди, че тя не е била уведомена за конкретните дати и часове, и обектите, в които ще се извършват ревизиите.

В съдебно заседание ищецът, чрез пълномощник, поддържа претенциите и моли за

тяхното уважаване, както и присъждане на деловодни разноски.

Ответницата, чрез процесуален представител, моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски. С писмени бележки доразвива доводи в подкрепа на становището за основателността на претенциите.

Съдът, след като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в съвкупност, и въз основа на своето вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна, следното:

Видно е от данните по партидата на ищцовото дружество в ТРРЮЛНЦ, че на 10.02.2009г. ответницата, заедно с още две лица, е била вписана като негов управител, като и тримата са могли да действат поотделно или заедно при представителството и управлението му. Видно е още, че с Протокол, с нотариална заверка на подписите на трима от съдружниците и на съдържанието му, съответно с рег.№1423/04.06.2021г. и рег. №1424/04.06.2021г. по описа на нотариус с рег.№036 в НК, на проведено на 03.06.2021г. извънредно ОС на съдружниците на “Тиви Груп Варна“ ООД и тримата управители са били освободени като такива, а за нов едноличен такъв е бил избран В.Н.М.. Описаните обстоятелства са вписани в ТРРЮЛНЦ на 29.06.2021г.

Със Заповед №1/30.06.2021г., препис от която е приет по делото, управителят М., е разпоредил на основание чл.34, ал.1 от ЗС, в периода 05.07.2021г.-16.07.2021г. да се извърши инвентаризация на обектите на дружеството в гр.Варна и гр.Шумен, с материално отговорно лице ответницата, която в заповедта е посочена като оперативен управител, ангажиран пряко с управлението на дейността на обектите до 28.06.2021г. включително.

Видно е от приетият препис от Заповед №2/30.06.2021г., че управителят на ищцовото дружество е наредил в периода 05.07.2021г.-09.07.2021г. инвентаризация да бъде извършена на магазин на “Тиви Груп Варна“ ООД в гр.Варна, с материално отговорно лице Ж.В..

Според представения препис от Заповед №3/14.07.2021г. на управителя М., в периода 15.07.2021г.-16.07.2021г. е следвало да бъде извършена инвентаризация на магазин на “Тиви Груп Варна“ ООД в гр.Шумен с материално отговорно лице Н.С., която

Назначената комисия е обобщила констатациите си от извършените инвентаризации в гр.Варна и гр.Шумен в Протокол от 16.07.2021г., препис от който е приет по делото и според който в магазина в гр.Варна са установени, следните наличности на парични средства: 1703.12лв.-касова наличност от текущи продажби към 05.07.2021г. /препотвърдено и в протокола за извършената в присъствието на материално отговорното лице Ж.В. ревизия от 05.07.2021г./ и 1147лв.-касовата наличност към 30.06.2021г., предадена от ответницата на комисията на 07.07.2021г. Относно записванията в касовата книга, комисията е отбелязала, че касовата наличност на дружеството към 30.06.2021г. е 126902.20лв. Изключвайки предадените 1147лв., комисията не е открила или получила от ответницата, като бивш управител на дружеството, остатъка от 125755.20лв, които са заприходени като касова наличност.

По отношение на магазина в гр.Шумен, не са били открити липси или излишъци на стоки, както и налични парични средства. Със съставеният Протокол № 4/04.08.2021г. за проверката на материалните запаси в периода 05.07.2021г.-09.07.2021г., включително е констатирано, че в магазина в гр.Варна с материално отговорно лице Ж.В. липсват стоки на стойност от 3126.76лв. и установен излишък на такива на стойност 1775.25лв.

Видно е от приетият препис от нот.заверена Покана от нотариус с рег.№011 в НК, която е връчена на ответницата на 12.10.2021г., в качеството и на съдружник в ищцовото дружество, че управителя М. поканил същата за участие в ОС на дружеството, част от дневния ред, на което е било задължаването ѝ да даде отчет, като бивш негов управител, за причината за установените липси в касата му при предаването на наличността ѝ на новия управител чрез упълномощено от него лице Й. Г. на 07.07.2021г.

На 01.11.2021г., чрез нотариус с рег.№ 096 в НК, на ищеца е връчен отговорът на ответницата, с който тя заявява, че отказва да присъства на ОС. С въпросният отговор ответницата е посочила, че не е присъствала на проверката на касата на дружеството, че не са ѝ били представяни никакви първични документи и че е упълномощавала някого да предава касовата наличност. Посочила е още, че не знае за какъв период от време се претендират парични средства от и че тя не е ръководила счетоводството на “Тиви Груп Варна“ ООД, което се намирало в гр.Пловдив. Пояснява се с поканата, че сумите, които са били заплащани по касови ордери /извън ведомостите/ на самата нея и служители на дружеството в гр.Варна и гр.Шумен надвишават 63000лв.; изплатените към съдружниците дивиденди от личната сметка на ответницата /без протоколи/ са над 22000лв.; дивидентите, изплатени на съдружниците от Б.ата сметка на дружеството /отново без протоколи/ са над 10000лв.; дивидентите, платени през 2020г., за които е бил платен данък дивидент и са сторнирани в касата на дружеството са над 9000лв. /без протоколи/ и заплатените комисионни надвишават 26000лв. Сочи се, че платените на съдружниците суми-лично или чрез техни подчинени, за заплати на трети лица са над 4000лв. В отговора се посочва и стока, която служители на “Тиви Груп Варна“ ООД са изпратили в гр.Пловдив и за която са получили 1350лв., платени от касата на ответницата. Сочи се още, че от касата на ответницата са заплатени 1147лв. в полза на служители на “Тиви Груп Варна“ ООД по Касов ордер №14/07.07.2021г. Изрично е заявено, че за всички описани плащания са налице доказателства-Б.и извлечения, касови ордери и електронна кореспонденция. Ответницата е заявила, че не е била материално отговорно лице, тъй като ако е имала подобно качество, то тя е следвало да присъства на инвентаризацията лично или чрез упълномощено трето лице.

Съгласно приложенията представени към Заявление Ж1 №***** подадено на 03.08.2021г. пред ТРРЮЛНЦ, ответницата е отправила чрез телепоща предизвестие до дружеството за напускането ѝ като съдружник в него на основание чл.125, ал.2 от ТЗ. Същото е получено на 04.08.2021г. от новоизбрания управител М., като според чл.28 от дружествения договор на ищцовото дружество, срокът на предизвестие е шестмесечен. В настоящия случай срокът е изтекъл на 04.02.2022г., а промяната в членствения състав на дружеството е била отразена в ТРРЮЛНЦ на 12.09.2022г.

На проведено на 20.05.2022г. ОС на “Тиви Груп Варна“ ООД е взето решение за ангажиране на отговорността на ответницата по съдебен ред за нанесените вреди от нея, като управител, изразяващи се в липса на касова наличност, съгласно нарочен баланс към 30.06.2021г.

От заключението по проведената по делото ССч.Е, което съдът кредитира като компетентно и обективно дадено, се установява, че по счетоводни данни касовата наличност на дружеството към 30.06.2021г. е възлизала на 126902.20лв. Разликата между тази сума и установената касова наличност в размер на 1147лв., а именно сумата от 125755.20лв. е била осчетоводена в счетоводството на ищцовото дружество с дата 30.06.2021г. като вземане от ответницата. Вещото лице изрично посочва, че за установената липса на касова наличност от 125755.20лв. не са му били предоставени разходооправдателни документи по смисъла на действащото законодателство, които да обясняват отсъствието ѝ.

По делото, по искане на ищецът, са ангажирани и гласни доказателства чрез разпита на свидетелите И.И.Р. и Й. С. Г.. Показанията на И.Р., съдружник в ищцовото дружество, съдът кредитира единствено по отношение на изложеното от него за активната роля на ответницата в дейността на дружеството в гр.Варна и гр.Шумен, тъй като в останалата си част показанията се основават на предположения, а твърденията на свидетеля за проблеми с паметта, възприемани с оглед възможната негова заинтересованост от изхода на спора, не създават у съда необходимата доза сигурност за тяхната достоверност.

От страна на ответницата по делото са представени преписи от Решение №1116/07.08.2023г. по в.гр.д.№992/2023г. по описа на Пл.ОС и Решение №185/22.06.2023г.

по в.гр.д.№238/2023г. по описа на ХОС, по които наред с данни от свидетеля по настоящо дело Р., са обсъждани и обстоятелства, касаещи заплащането на дивиденди към съдружници в “Тиви Груп Варна“ ООД. Съдът счита, че тези доказателства не следва да бъдат взимани предвид при постановяване на решението по настоящия спор с оглед разпоредбата на чл.298, ал.1 от ГПК поради липса на тъждество между страните по настоящото производство и тези по в.гр.д.№ 992/2023г. по описа на Пл.ОС и в.гр.д.№238/2023г. по описа на ХОС. Наред с това, зачитането на силата на пресъдено нещо по чл.297 от ГПК изисква пълно обективно и субективно тъждество между предмета и адресатите на силата на пресъдено нещо и преюдициалното правоотношение, обуславящо последващия съдебен акт, като в настоящия случай тези предпоставки не са налице.

От показанията на свидетелката Г., които съдът кредитира като пълни и последователни, и които цени с оглед възможната нейна заинтересованост от изхода на спора, с оглед посочения от самата нея факт, че е служител на “Тиви Груп Индъстри“ ООД, чийто управител е и управител на ищцовото дружество, се установява, че към момента на ревизията, тя и останалите членове на инвентаризационната комисия са били служители на друго дружество-“Тиви Груп“ ООД. Ревизията в гр.Варна е била извършена в магазина на “Тиви Груп Варна“ ООД от 05.07.2021г. до 09.07.2021г., а в магазина в гр.Шумен-на 15.07.2021г. Обектът в гр.Варна е разположен на два етажа, като на първото ниво, представляващо търговско помещение, се намира касата на дружеството, по която се осчетоводяват покупко-продажбите. При ревизията тази каса е била отворена от материално отговорното лице на обекта Ж.В.. На втория етаж на магазина се помещавал офисът на ответницата, в който имало друга каса /сейф/. По молба на свидетелката тя била отворена от ответницата, след като последната уточнила, че тя е нейна лична каса. В същата е имало два плика, съдържащи сумите от продажбите от 1-ви и 2-ри юли, които се равнявали на стойностите по складовата програма на обекта. Тези суми не са били включени в протокола от проверката. Свидетелката заявява, че други пари в тази каса /сейф/ не е видяла, в същата имало още едно отделение, в което се съдържали други вещи, но не и пари. В показанията си свидетелката сочи, че данните за размера на касовата наличност са получени от управителя М., когато е бил изготвен протокола от ревизията, тъй като по време на ревизията проверяващите не са имали задължение да установяват каква е била наличността към 30.06.2021г. При инвентаризацията свидетелката и колегите ѝ е трябвало да получат наличните средства от касата на дружеството и когато ответницата била помолена да предостави на комисията средствата, които има за предаване, тя дала само сумата от 1147лв. За тези средства свидетелката сочи, че не знае къде са били съхранявани, тъй като не са били извадени от каса в обекта. Сумата от касата, по която се отчитали покупко-продажбите също била предадена на комисията. Така при получаване на счетоводните данни за касовата наличност при изготвяне на протокола от 16.07.2021г. и съпоставянето им с предадените суми, се установила липсата на парични средства в претендираният цялостен размер. От показанията се установява още, че при инвентаризацията на магазина в гр.Варна, ответницата не е имала ограничение на достъпа до обекта, като е присъствала, както в търговската му част, така и в офисната му, когато и за колкото време сама е преценявала за необходимо.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

С оглед принципа за разпределение на доказателствената тежест ищецът, следва да установи твърденията от него факти, от които извлича изгодни за себе си правни последици. В частност следва да установи предпоставките за ангажиране на отговорност по реда на чл.145 от ТЗ, в това число доказване на качеството на управител на ответницата през процесния период, взето решение на съдружниците за предявяване на иска, настъпила вреда в резултат от действия или бездействия на управителя, причинна връзка между това поведение и вредата, както и нейният размер. По отношение на евентуалният иск следва да

се установи, че е налице противоправно поведение на ответницата, че е настъпила увреда в резултат на това поведение и размерът на претърпените вреди. В тежест на ответницата е да установи правоизключващите и правопогасяващите си възражения, в това число, че поведението ѝ не е противоправно, или че не предизвикало вреди.

От събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства се установи, че ответницата, заедно с други две лица, е била управител на ищцовото дружество до 03.06.2021г., доколкото във вътрешните отношения между съдружниците действието на решението за освобождаване на управител, респективно избирането на нов такъв, настъпва веднага, като съдружниците са обвързани от него и следва да го изпълняват веднага. Вписването на решението в ТРРЮЛНЦ има действие единствено по отношение на трети лица, за които управителят ще се счита за освободен, респективно избран от датата на вписването на решението в регистъра /в този смисъл Решение №135/09.11.2009г. по т.д. №184/2009г. на ВКС, I ТО/.

Доказа се и че ОС на ищцовото дружество, е взело решение за предявяване на искове срещу ответницата за нанесени му от нея като управител имуществени вреди, което е предпоставка за допустимост на производството.

На следващо място, съдът съобрази нормата на чл.141, ал.1 от ТЗ, според която управителят организира и ръководи дейността на дружеството съобразно закона и решенията на ОС, а според ал.2 на същата разпоредба представлява дружеството пред трети лица. В този смисъл, ако действията на управителя са съобразени с решенията на ОС и закона, то не би било налице противоправно поведение, обуславящо ангажирането на отговорността му за причинени на дружеството вреди от дейността му като управител. Управленските и представителните функции на лицето налагат осъществяването от него действия да бъдат извършвани с грижата на добър търговец. Така всяко разходване на дружествени средства, следва да бъде оправдано и обективизирано в съответни документи, които да бъдат счетоводно отчетени.

В настоящия случай съвкупният анализ на доказателствата води до извод за претърпени от ищецът вреди вследствие на противоправното поведение на ответницата. Описаната в протокола от 16.07.2021г. липса на касова наличност от 125755.20лв. се потвърждава и от заключението по ССЧЕ, в което изрично е отбелязано, че вещото лице не е констатирало наличието на документи, оправдаващи разходването на тези средства. Изложеното от самата ответница в отговорът ѝ на нотариалната покана в частта за заплащаните от нея средства представлява само по себе си признание на неизгодни за нея факти, придаващо на частния документ висока доказателствена стойност. Макар в него тя да твърди, че за заплащаните средства има касови ордери, електронна кореспонденция и Б.и извлечения, включително за преводи и от нейната лична Б.а сметка към съдружниците, такива доказателства по делото не са представени. По този начин недоказано остава твърдението в отговора на исковата молба, че всяко едно движение на парични средства от касата на дружеството е извършвано от нея със знанието и съгласието на съдружниците.

Извод за противното, доказващ и противоправността на действията ѝ, е и изложеното в отговора на поканата за разпределяне на средства “без протоколи“. Това твърдение съдът възприема като признание за разпореждане със средства без надлежно взето решение за това от ОС на дружеството, обективизирано в съответен протокол. Доказателства за редовно взети решения от ОС на ищцовото дружество за разпределяне на другите суми, упоменати в отговора на поканата също липсват.

Решението за приемане на ГФО от дружеството за финансови години, предхождащи частта от годината, за която е констатирана липсата, е неотносимо към настоящия спор, доколкото не може да санира установената злоупотреба със средства и не води до извод за одобрено по надлежният ред разпореждане със средства на дружеството.

Възраженията относно възможната заинтересованост от изхода на спора на лицата,

участвали в ревизионната комисия, дължаща се на професионалните им правоотношения с управителя на ищцовото дружество и тези касаещи невъзможността за идентификацията им и професионалните им познания, съдът намира за преклудирани като направени от ответницата едва в писмените ѝ бележки по делото. Имайки предвид, че частните свидетелстващи документи, каквито се явяват заповедите и протоколите за инвентаризация, не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила, съдът изрично отбелязва по-горе, че базира преценката си за причиненан на дружеството вреда и противоправността на поведението на ответната страна въз основа на доказателствата, възприемани в тяхната взаимовръзка. Фактът, че в Заповед №2/30.06.2021г. и Заповед №3/14.07.2021г. като дата на издаване на документите е посочено и "20.08.2018г.", съдът отдава на техническа грешка при съставяне им.

От своя страна неопроверганите показанията на свидетелката Г. оборват защитната теза на ответницата, че не е имала достъп до касата на дружеството, доколкото при инвентаризацията самата тя е отворила касата, която е посочила като своя лична, а в нея са се съдържали пликове с оборотите съответно за 1-ви и 2-ри юли. Ако ответницата не е имала достъп до касата на дружеството, то съдът намира за нелогично в нея да са се намирали оборотни средства за дни, следващи нейното освобождаване като управител. В тази връзка и въпреки че ищецът не е представил никакви доказателства в подкрепа на твърденията си, изложени в допълнителната искова молба, относно забавянето на извършването на инвентаризацията, след освобождаването на ответницата като управител, съдът намира за неоснователно възражението на ответната страна относно този период доколкото след като оборотните средства от 1-ви и 2-ри юли са били открити в касата, намираща се в офиса ѝ в магазина в гр. Варна, е логично, че тя е имала достъп до нея поне до 03.07.2021г.

Въпреки липсата на ангажирани ищеца от доказателства за уведомяване на ответницата за датата и мястото на инвентаризацията, съдът не споделя тезата на последната, че ревизията и предаването на касата са се осъществили в нейно отсъствие, доколкото тази теза също се опровергава от кореспондиращото си съдържание на показанията на свидетелката Г. и признанието, съдържащо се в отговора на нотариалната покана на неизгодния за ответната страна факт за предаване на комисията на сумата от 1147лв. по касов ордер от 07.07.2021г., т.е. по време на ревизията.

Съдът намира за неконкретизирано и неподкрепено с доказателства възражението на ответницата за възможни разпоредителни действия със средствата от касовата наличност на дружеството от другите двама управители. В продължение на изложеното, преклудирано се явява и възражението, въведено едва в представените писмени бележки на ответницата, относно достъпа до касата на дружеството и на материално отговорното лице Ж.В.. Дори и недлежно въведено, на база събрания по делото доказателствен материал, същото би било неоснователно с оглед признанието в отговора на нотариалната покана за плащане на различни суми.

Макар по делото да не са представени доказателства в подкрепа на твърденията на ищецът за териториалния обхват на дейността на ответницата като управител за обектите на дружеството в гр.Варна и гр.Шумен, то следва да бъде отчетено, че основанието, на което се търси отговорност на управителя по чл.145 от ТЗ, е по естеството си управленски деликт, който предполага солидарна отговорност при повече от един управител и следователно евентуалното причиняването на вреди от двама или повече управители, не води до отпадане или намаляване отговорността на единия от тях до пълния размер на вредата /аргумент от чл.53 от ЗЗД/.

На следващо място, посочените в отговора на исковата молба констатации относно съставените заповеди за извършване на инвентаризация и съответните протоколи, не оборват установеното от ревизионната комисия и счетоводните данни относно липсващата касова наличност. Представянето на тези документи към исковата молба пък прави

неоснователно възражението, че на ответницата не са били представяни каквито и да било първични счетоводни документи, подкрепящи ищцовите твърдения.

Не може да бъде възприето и възражението на ответната страна за неупоменавање от страна на ищеца на конкретните периоди, за които да са налице липси на средства, тъй като ищецът не навежда твърдения за такива периоди, респ. действия, от които е произтекла липсата на средства, а само констатира цялостното отсъствие на касова наличност. Като в тежест на ответната страна е възложено доказването на правомерното нейно поведение, което да обоснове липсата.

Относно вината за вреди, следва да се има предвид, че отговорността на управителя е гражданска по характер и е без значение дали произтича от неизпълнението на задължения по сключен договор за управление на дружество или неизпълнение на законови такива, доколкото и при договорната, и при деликтната отговорност вината се предполага до доказване на противното. За деликтната отговорност това разбиране следва от чл.45, ал.2 от ЗЗД, а за договорната-от съвкупното тълкуване на чл.79 и чл.81, ал.1 от ЗЗД, тъй като в чл.79 от ЗЗД предвижда ангажиране на отговорността при неизпълнение, а чл.81, ал.1 от ЗЗД отпадането ѝ при липса на вина, т.е. длъжникът носи тежестта да докаже отсъствието на вината. По настоящото дело не бяха представени доказателства налагащи извод за безвиновно поведение на ответницата.

Причинно-следствената връзка между поведението на ответната страна и понесената от дружеството вреда, също не беше разкъсана. Точно обратното, изложеното в отговора на нотариалната покана относно изплащането на различни средства от ответницата и липсата на разходооправдателни документи, препотвърждават конексите между двете.

В обобщение на изложено съдът намира, че главния частичен иск по чл.145 от ТЗ е доказан по основание и размер.

В допълнение следва да се посочи, че с оглед загубата на качеството управител на ответницата на 03.06.2021г., то искът би бил основателен само за вредите претърпени от дружеството до тази дата, които с оглед на изготвената към заключението по ССЧ.Е справка за движението по счетоводна сметка 501 на ищеца възлизат на 115976.30лв.

Предвид уважаването на главния иск е налице несбъждане на вътрешно-процесуално условие, съответно не е налице основание за разглеждане на евентуалния такъв.

Основателността на главния иск обуславя основателността и на акцесорния такъв за лихви. Обстоятелството, че с иска по чл.145 от ТЗ се ангажира отговорността на ответницата за т.н. "управленски деликт", предполага приложимостта на правилото на чл.84, ал.3 от ЗЗД при определяне на началния момент за дължимост на мораторното обезщетение и съответно отпадането на необходимостта от отправяне на изрична покана за заплащане на исковата сума с цел поставяне на длъжника в забава /в този смисъл Решение №70/07.06.2012г. по т.д.№276/2011г. на ВКС, II ТО и Решение №209/22.06.2015г. по т.д.№4117/2013г. на ВКС, II ТО/. Така, макар че ответницата е следвало да съхранява и предаде на управителя на дружеството съответната към 03.06.2021г. касова наличност, то обезщетението за забава би било дължимо от 04.06.2021г. С оглед обаче диспозитивното начало на гражданския процес, съдът е ограничен от посоченото от страните, както по отношение на периода, така и по отношение на размера на претендираната сума, съответно в настоящия случай като дължимо за периода 17.07.2021г.-29.10.2022г. обезщетение за забава се явява сумата от 3916лв.-част от претендираният общ размер от 16418лв.

При този изход на спора разноси се дължат единствено в полза на ищцовата страна. Съгласно представения по делото списък по чл.80 от ГПК, ищецът претендира заплащането на адвокатско възнаграждение от 8000лв., държавна такса в размер на 1357лв., депозит за изготвяне на заключение по ССЧ.Е в размер на 569лв. и разноси за явяване /пътни разходи и др./ от 394 лв. От представените по делото документи е видно, че ищцовото дружество е

сключило договори за процесуално представителство с адв.М. К. и адв.Д.К.-А.а /л.13 гръб/, като с всеки от адвокатите е договорен хонорар в размер на по 4000лв., който изрично е предвидено да се плати по Б. път. Разпоредбата на чл.78, ал.1 от ГПК предвижда възможност да се присъди възнаграждение за един адвокат и то ако е доказано плащането му. В случая е представена единствено вносна бележка за заплащане на хонорар в размер на 4000лв., поради което съдът намира че това е и размера на разноските за адвокатско възнаграждение, който следва да бъде присъден. Идентичен извод съдът прави и по отношение на сумата от 269.71лв., съставляващ част от претендираните разноски за явяване на адв.А. в общ размер на 394лв., доколкото доказателства за действителното извършване на подобни разходи са представени само за първата сума и липсват за разликата от 124.29лв. Ето защо и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответницата, следва да бъде осъдена да заплати на ищцовото дружество сумата от 6195.71лв., съставляваща сбор от сумите за платени държавна такса и депозит за изготвяне на заключение по ССч.Е и на доказаните разходи за заплатен адв.хонорара и за явяване по делото.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Р. И. Г. , с ЕГН *****, с адрес: *****, да заплати на “Тиви Груп Варна“ ООД, с ЕИК 103581387, със седалище и адрес на управление: гр.Димитровград, ул.“Вилхелм Пик“ №10, представлявано от В.Н.М., сумата от 30000лв., предявена като частичен иск от сумата от 125755.20лв., представляваща нанесена на “Тиви Груп Варна“ ООД от Р. И. Г., в качеството ѝ на управител на дружеството, вреда, изразяваща се в липсваща касова наличност, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска-09.11.2022г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл.145 от ТЗ и сумата от 3916лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 17.07.2021г.-29.10.2022г., предявена като частичен иск от сумата от 16418лв., на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД, както и съдебно-деловодни разноски в размер на 6195.71лв.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от получаването му от страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____